

Bilag IV.

Nordby, Fanø, den 6. Januar 1909.

Til Ministeriet for offentlige Arbejder,

København.

I Henhold til Ministeriets Skrivelse af 22. December 1908 med vedlagte Planer og Lovforslag vil jeg herved i al Ærbødighed forsøge at fremsætte de deri forlangte Udtalelser.

Den foreslaaede Udvidelse af Esbjerg Havn imod Øst kan jeg absolut ikke slutte mig til, og jeg vil forsøge at begrunde hvorfor: Den lange smalle Østhavn efter Bilag 3. Oktober 1907 vil for store 4,000 à 5,000 Tons Dampskibe blive meget vanskelig at besejle ved egen Hjælp, særlig da for udgaaende; naar de ere udlossede, kunne de med fremherskende Vinde fra Syd og SV, med de store fladbundede Skrog og den efter Størrelsen mindre kraftige Maskine ikke holde sig klar af den Læ-Kaj, som tillige er belagt med Dampskibe, der ere meget mindre og derfor vanskeligere at passere, hvis de drive ned paa Siden af dem. Med fuld Kaft paa Maaskinen kunne de ikke gaa frem, fordi det store Skrog i den smalle Havn vil suge alt Vandet med sig og derved foraarsage, at Fortøjningerne paa de Skibe, der ligge ved Kajen, blive udsatte for Sprængning. — Med de mindre Dampskibe, der besørge Eksporten, er det en helt anden Sag, de have i Forhold til Størrelsen meget kraftige Maskiner, og desuden skulle de ikke sejle igennem hele Havnens Længde. Manøvreerven for disse Skibe kan slet ikke sammenlignes med de store oversøiske Tramps.

Besejlingen af den østlige Havn for indgaaende er og bliver vanskelig for store Skibe formedelst Nordre Mole, da der ikke er Plads nok til at løbe ind med nogen Fart, og der kan slet ikke være Tale om for saadanne store Skibe at støtte sig til Ankrene, hvorimod Eksportskibene med deres kraftige Maskiner meget bedre kunne klare sig. Derefter er det forstaaeligt, at D. F. D. S.'s Kaptajner nærmest have holdt paa det bestaaende og været tilfredse dermed.

Isskruningerne mod den foreslaaede østre Havn ville vel nærmest blive de samme som nu, dog maaske lidt mindre fra SØ, eftersom Dækmolen er vist betydelig indenfor den nuværende Lededæmning, hvorimod Nordre Mole-Hoved er det mest udsatte Punkt, som jeg i Vinteren 1887—88 har set overskruet i mere end Mands Højde over Molen helt ind til Midten af Forhavnen eller Indsejlingen fuldstændig blokeret.

Jeg tror ikke, at Havneværkerne, der blive anlagte NV efter fra Nordre Mole, ville i nævneværdig Grad være udsatte for Skruninger, naar, som der er foreslaaet, der holdes en lige Linie.

Jeg kan ikke tro, at Havneværkerne efter Forslag IX. skulde faa nogen nævneværdig Indflydelse paa Strømforholdene eller Isdriften, det kan maaske bevirke, at Grunden „Sandodde“ helt forsvinder, og derved lette Besejlingen af den nuværende Havn. — Fra Nordre Mole til Mejlsandet synes efter min Erfaring Isen ikke at skrue; men imellem Mejlsandet og Faarfeld begynde atter Skruningerne, vel som Følge af Farvandet Indsnævring. — I Vinteren 1887—88 laa Isen fast fra Mejlsandet til tværs af